

Kristusse wäggi täit woimust nõdrade sees! —
Et kuulgem siis sedda asja, mis kül jo mittokorda
woeral ja meie maal on sündinud.

Üks tallopoeg aias omma naesega jo mõnda aas-
taid illeanneto jummalakartimatta ello, nemmad
kippusid ja ruttasid seina kuhho nende kurjad lihha-
himmud neid kutsusid, agga ei millalgi nemmad ei
arwand sedda patto ollewad; ei millalgi nemmad
ei arwand sedda patto ollewad; ei millalgi nemmad
ei tulletand ennese mele, omma ello-tee peäl seiisma
jada, ja isseennast küsida: kuhho sa lähhed, mis
saab sinno kurja ello wiimne ots olla? Juhtus et
sesamma tallopoeg omma koormaga liina miines
ja selle sure kasso peäle mõtteldes, mis ta omma
kaubast piddi sama, õhtul, widdewikko aial üht in-
nimest mande peäl näggi pitkali maas ollewad, jal-
lad tee pool pöördud ja pea süggawa krawi sees,
mis täis wet olli. Tallopoeg kargas wanke peält
mahha, ruttas selle wässind mehhe jure, tõmbas
tedda krawist wälja, rapputas ja perus tedda, agga
jo olli walmis, ei toušnud enam ellus. — Kui
tallopoeg sai terrawaste selle õnneto innimesse filmi
wahtind, siis tundis tedda ühhe tutwa worimehhe
ollewad, tedda teadis wägga kange jodikko ollewad,
ja kes omma joobnud peast krawi sisse olli langend
ja seal omma surma leidnud. — Sest hirmsast as-
jast ehmatud, jooksis temma wärrisedes ja wabbi-

sedes esimesse külasse, tallitaja jure, teada and-
ma, et olli surnud meest tee peäl leidnud. — Seina
miines, ütles tallopoeg isseennese wasto: „waat
se on patto pass!“ — agga, küsis temma isse-
nese käest: „kuhho peaks temma hing sama?“ —
„oh kuhho muido kui pörgo!“ wastas temma isse-
ennesel,“ ja parremat luggo ei sa ka sinnule olla
kui surred!“ — Suur hirm kippus temma peäle ja
ikka kangemaks ja raskemaks läks temma hädda,
kui foio sai. — Ütleb meile pühha firri et mees ja
naene peawad üks ihho ollema, ja lubbab noor
rahwas, kui Jummala sannaga sawad kokko pan-
dud, et tahtwad ühhes kous kannatada keif head ja
pahhad päwad, teine teise murre kautada ja rõmo
kawatada, siis läks ka meie mees, selle rõbmsa lo-
tussega et temma naesele piddi halle meel ollema
temma raske süddame koorma pärrast, temma läks
omma hädda naesele kurtma, agga naene ei wõt-
nud mitte tedda trööstida ja temma koormatud hin-
ge jahhutada, waid hakkas tedda pilkama ja naer-
ma. — Kui waene mees koddoo rahho ei leidnud,
ruttas temma trahteri peäle, istus hakna alla mah-
ha, hakkas ühhe ramato sees, mis hakna peäl olli,
eddesi ja taggasi sorrima ja kui wahtis ramato sisse,
juhtusid temma filmad keige esmait nende sannade
peäle: „pat teeb hädda, Kristus toob rõmo!“ —
Et pat hädda teeb, mõtles meie mees, kül se on